

[Waldorff]

Det var nogle hårde dage, specielt for metalformanden, Georg Poulsen, som på partikongressen svang pisen over de formastelige, som sagde nej til atomkraft, og han truede dem med reallønsnedgang og arbejdsløshed. Men nu måtte han pludselig støtte regeringens udskydelse af atomkraften. Vi klarer os nok uden atomkraften, sagde den stovte formand. Men da så metalafdelingen i Roskilde flippede ud, og formanden, Bjarne Madsen, slog fast, at man ikke kan bruge kogødning til en drejebænk, hvad der er en både tåbelig og forkert bemærkning, og da statschefen stadig roterede, blev det for alvor svært at være Georg. Til sidst endte han med at sige, at han både var tilfreds med udsættelsen af atomkraftbeslutningen og med, at socialdemokratiet stod fast på det, som de hele tiden havde sagt. Det er en prøvelse af være loyal socialdemokrat.

Hvis man skal skære gennem al vrøvlet, kan bevæggrundene for regeringens beslutning trækkes op sådan: regeringen har indset, at atomkraft er farlig, den er dyr, antidemokratisk og også unødvendig. Det har man langt om længe indset. Man har også indset, at reaktorsikkerhed ikke er inden for rækkevidde i en overskuelig fremtid. Det er selvfølgelig glædeligt, at regeringen er nået til den konklusion, og det er en betydelig sejr for dem, der har kæmpet imod atomkraften, for OOA og for partierne, der har kæmpet imod, men også for dele af fagbevægelsen og store dele af socialdemokratiet er det en sejr, men når man nu er den, der tager beslutningerne i socialdemokratiet – og det er statsministeren måske – så er det selvfølgelig ikke tilstrækkeligt, at atomkraften er dårlig, og at den er farlig. Der må også de taktiske overvejelser ind. Angsten for splittelse i socialdemokratiet har vejet tungt, og den styrke, som ligger i energibevægelsen, er en styrke, som socialdemokratiet ikke har lyst til at sætte sig på tværs af. Men, som man siger: ingen taktik uden bommerter. Statsministeren havde undervurderet modstanden bl. a. i sin egen gruppe, og derfor kom det taktiske tilbage-tog, som bestod i at påstå, at regeringens politik var uændret.

Vi kan sådan set godt leve med, at regeringen og socialdemokratiet forsøger at dække sig over for angreb fra højre og laver en stribe taktiske krumspring, hvis vi i øvrigt er sikre på, at man faktisk har begravet atom-

kraften, og det var i hvert fald vores umiddelbare vurdering, at det havde man, selv om man var nødt til at tage en række forbehold. Det er sådan set stadig væk vores vurdering, at i hvert fald den socialdemokratiske gruppe har sagt nej til atomkraft, men – og det er temmelig afgørende – det taktiske tilbage-tog, som er sket, betyder reelt, at regeringen i øjeblikket står uden nogen energipolitik. Man står uden det nødvendige alternativ. Regeringen har med stor præcision endnu en gang valgt at sætte sig mellem to stole og har derved på det alvorligste kvæstet hr. Brusvangs foretrukne legemsdel, og derfor kan man selvfølgelig ikke undre sig over, at tæppebankningens fjende nr. 1 – det er fru Annelise Gotfredsen fra Gentoft, skal jeg sige til dem, der ikke læser Ekstra Bladet side 2 – kommer rendende i dag og spørger: hvor er forbindskassen? I stedet for åbent at indrømme, at den er spredt for alle vinde, at man fører hver sin energipolitik i energiministeriet, i miljøministeriet, i elselskaberne og i de forskellige forskningsinstitutioner, insisterer man i de svar, vi har fået i dag fra energiministeren og fra statsministeren, på, at det hele er under kontrol. Man har en energipolitik. Det må være det, man forstår ved den såkaldt flerstrengede energiforsyningsmodel.

Hvis man kort skal opsummere redegørelsen fra i dag, så lyder den: vi skal nok gøre noget ved det alt sammen, vi fortsætter indsatsen på alle områder.

Det er ikke bare det, der er brug for. I stedet for at man skaber en virkelig indsats for at få fremmet den vedvarende energi, fortsætter man den undervurdering, som er sket i flere år, af mulighederne i den vedvarende energi, og det er selvfølgelig en håbløs situation, hvor regeringen ligger underdrejet, hvor regeringen ikke har mod til at satse på det nødvendige alternativ, og derfor risikerer vi, at det ellers udmærkede forsøg på at undgå atomkraften kan ende med at mislykkes.

Der er nemlig nogle situationer, som modstanderne af atomkraft får svært ved at hamle op med. Det er ikke de platte argumenter fra tilhængerside, vi er bange for. Fru Annelise Gotfredsens tæppebanker, forsvaret for den elektriske tandbørste og kampen for brødristeren skal vi nok klare. P. L. Ølgaards tilsvining af forskere i vedvarende energi er han selv det bedste middel imod, men en situation, hvor der ikke er lagt en bevidst